

(Bocchete Centrali), que ens portaria primer al Rifugio Tommaso Pedrotti, i després al Rifugio Agostini. La primera via ferrada és encantadora: primer puja una mica, serpentejant pel voltant de les escarpades roques dolomítiques per després passar per una mena de coll entre roques, molt abrupte i amb unes vistes magnífiques. Vam descobrir a una colla de catalans fent escalada al costat d'aquest coll, pujant un impressionant tros de roca que es distingia de la resta per assemblar-se a un menhir. Després de continuar les nostres passes pel sender enganxat a la roca, i fruit d'unes excepcionals vistes, arribem a un altre coll on es connecten el sender que acabem de fer nosaltres i el camí "normal" que ve des de la vall. El refugi Pedrotti queda a quinze minuts. Estem el temps just, ja que encara ens queda una bona caminada fins arribar al punt de destí. En contra del que ens havia passat al matí en l'anterior ruta, aquesta tarda, pel Sentiero Olivio Brentari, gairebé no vam trobar ningú, pel que en alguna ocasió vàrem especular sobre la direcció que havia de prendre aquest, i si estàvem en bon camí. Però poc a poc, començàrem a veure que estàvem en el camí correcte i cap a mitja tarda veiem uns quants metres per sota nostre el refugi de destí (o si més no, un refugi, en la direcció que nosaltres anàvem: havia de ser aquest, no?). La baixada va ser espectacular: per mitjà d'escales. Desenes d'elles i molts metres de descens. Però el millor està per arribar: quan arribem a la part inferior de les escales, ens trobem amb una glacera. No hi ha massa esquerdes i el camí està força senyalitzat. Llàstima de que jo i una altra companya, que anàvem els primers, ens n'adonéssim massa tard: ja hem baixat uns vint metres i ara hauríem de tornar a pujar, per enfilem-nos per allà on toca. Sort que els companys portaven una corda, i que en relatiu poc temps ens van poder "rescatar". La resta fins al refugi no presentava gaires més complicacions. Del refugi Agostini a destacar l'amabilitat de la dona que portava el refugi. I una curiositat: a escassos cinquanta metres d'aquest hi ha un tros de pedra enorme, trencat per la meitat. Aquesta es va

despendre de les muntanyes que acabàvem de baixar farà uns seixanta anys. Ho vam poder corroborar amb una esgarrifança després, veient fotos del refugi sense el monòlit de roca al costat. Altra cosa interessant que vàrem anar a veure va ser una gruta gelada que hi havia a prop. En ple mes d'agost i "només" a 2200 m d'alçada. No està gens malament. Tornem a "flipar", aquest cop doblement.

Tercer dia de travessa: Rifugio Agostini – Rifugio XII Apostoli – Rifugio Brentei.

El tercer dia de travessa, hem de pujar tot el que vam baixar el dia anterior, però en una altra direcció (o podríem fer reculant per on vam venir ahir, però hem de veure un altre cop el mateix?), per veure coses noves. Aquesta ferrada, el Sentiero Castiglioni no té gaire història: puja un bon tros, tot vertical enfilant-se fins arribar una altra glacera que ens espera a l'altra banda de les muntanyes. Aquesta glacera, per això, està molt malmesa i només en queda en certs llocs. Una cosa ens sobta mentre anem apropant-nos al refugi: hi ha molta gent al voltant. Ens quedem una mica sorpresos, i ens anem apropant amb certa curiositat. La nostra sorpresa va ser majúscula quan vàrem comprendre que la quantitat de gent que hi havia al costat del refugi estava prenent el sol!! I és que l'estimada Costa Brava queda molt lluny...

A l'igual que el dia anterior, ens parem el just i necessari per descansar una mica, fer un mos i continuar la travessa cap al refugi de destí, el Brentei. Un altre cop, tornem a pujar fins a un coll, per trobar-nos amb una altra glacera, aquesta més sencera que la del matí. Tot i que no portàvem piolet ni grampons, aconseguim passar força bé a través de la glacera, ja que la traça està molt marcada (encara que vàrem tenir algun ensurt...). Ara tan sols ens queda acabar de baixar la glacera i "al fons a la dreta" trobarem el refugi Brentei. El problema és que al fons a la dreta queda molt al fons. Després de baixar tota la vall de la glacera, aquesta s'obre més, i també baixa més. El refugi queda

segueix

*Camí del Sentiero Brentari
Fotografia: Xavi Cárdenas*